

„Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta.” (Zsolt 121,1-2)

Szeretünk kirándulni, túrázni. Menni, csak menni felfelé, érezni az izmok feszülését, az egyre hevesebb szívverést, kapkodni a levegőt, figyelni a kövekre a talpunk alatt. Kihívás, amelyet jó újra és újra átélni, még akár így télen is. Felmászni egy hegy tetejére a diadal érzését jelenti, majd olyan jó leülni, megpihenni, miközben a szél borzolja az ember haját, és körbetekinteni az alattunk elterülő tájra. Nagyokat szívni a tiszta levegőből, miközben kifújja magát az ember. Lenézni a falvakra, amelyek oly aprók, hogy alig elképzelhető, hogy emberek élnek benne, végignézni a távoli szántóföldeket, hatalmas, foltokból varrt takaróján, figyelni az erdőket, amelyek között ezernyi állat él, és a lombok susogásával szinte beszél az ember lelkéhez. Varázslatos élmény a hegyek világa. Nem csoda, hogy minden életkorban, legyen akár gyermek, fiatal, vagy idősödő az ember, élmény megmászni egy-egy csúcsot, meghódítani pár percre a magaslatokat, a hatalmas sziklákat.

A hegyek nem csupán napjainkban, és a síkságon élő emberek számára jelentenek nagy élményt. A régi időkben hasonlót éltek az akkor élők. Rádöbentek apró voltokra, és a közelebb érezték magukat Istenhez, és a menny világához. Sok hegyet mint szent helyet szemléltek eleink, ahol találkozik az ég és a föld, ahol különleges dolgok történnek, és rendkívüli eseményeket élhet az ember Isten jelenlétében. Bizonyos hegyekre felmenni mind a mai napig az emlékezést jelenti, hiszen ki az, aki úgy mászná meg az Ararátot, hogy ne jutna eszébe az özönvíz, vagy ki olvasna úgy a Sinai-hegyről, hogy ne a Tízparancsolara gondolna! Eszünkbe juthat Illés akár, aki a Hórében egy sziklára lett kiállítva, hogy megértse Isten nagyságát, és saját életfeladatát. Esetleg az Újszövetségből a hegyi beszéd, amelyben benne hétköznapjaink egész világa, vagy épp a Megdicsőülés hegye, ahonnan a tanítványok nem jöhettek le úgy, ahogyan felmentek, mert egy pillanatra valóban tanúivá váltak annak, ahogy összeér az ég és a föld. A Golgota pedig nem csupán a szenvedés, és a hálál helye a számunkra, hanem a diadal, és az élet szimbóluma is, amelyre gondolatban időről időre mi is ellátogatunk lélekben megrendülten, levett sarukkal, tudva, hogy eseményei rólunk is szólnak.

Hegyek. Fontos események néma tanúi, és mégis beszédes helyek, mert önmagukon túlmutatnak. Isten felé. Épp ezért nem elég, ha csupán a sziklákig, a hatalmas természeti erőkhöz, a tájig és az átélt élményig jutunk el. Bár ezek már önmagukban is nagy dolgok, de mind Isten nagyságát hirdetik.

Nem véletlenül hangzik a szó Ézsaiás prófétához is: „Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad.” (Ézs 54,10) Még az oly biztosnak tűnő

hegyek is megrendülhetnek, akár csak életünkben a biztosnak látszó dolgok, amelyek tartják hétköznapjainkat, amelyek állandó részét alkotják. Az utóbbi időben gyakran találkozhattunk valamennyien olyan pusztító erejű történésekkel, amelyek után úgy érezzük, hogy csak a romok vesznek körül bennünket. Összetörték, tehetetlen és gyöngék vagyunk. Összedőlt valóságunkban nem felejtjük-e el, hogy tekintetünket ne le önmagunkra fordítsuk, hanem felfelé, mert a segítség csakis onnan jöhet. Olyan Istenünk van, aki nem összetörni akar bennünket, hanem felépíteni, életünk romjait újjáépíteni, sebeinket bekötni, lelkünket meggyógyítani, mert ahogy a zsoltáros is folytatja imádságában: „Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged. Bizony nem szunnyad, nem alszik az, aki védelmezi Izráelt! Az ÚR védelmez téged, az ÚR a te oltalmad jobb kezéd felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az ÚR megőrzi téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőrzi az ÚR jártodban-keltesben, most és mindenkor.” Ámen.

(Berényiné Csinády Melinda)